

ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета Криворізького міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

НАШІ САЙТИ: www.kmpzt.org.ua і www.pprosvita.at.ua

Разом з Україною, по-українському

25 років тому Україна проголосила свою незалежність, і ось тепер відстоює її в боях із нашим споконвічно агресивним сусідом: з Росією, котра ніяк не хоче змиритися з тим, що Україна – НЕЗАЛЕЖНА держава. 10 років тому почала виходити єдина в Кривому Розі незалежна україномовна газета «Промінь Просвіти»: 18 серпня 2006 року вийшло у світ її перше число, і на світліні, наші шановні читачі, ви бачите частину її першої сторінки, яка відкрилася тоді передовою під заголовком «Наше свято зі слізьми на очах». Ось якими словами вона розпочиналася:

«Довга-довга погано заасфальтована дорога. З вибоїнами. Місцями поросла травою. Подекуди – з купами будівельного сміття. Подекуди – густо засіяна несистематизованою макулатурою у вигляді плакатів і транспарантів із ще недавно привабливими гаслами, яку спочатку використали на парадах та представницьких форумах, а потім – у відхожих місцях. І саме цю дорогу пропонують називати нашим шляхом у майбутнє... Таке ось враження обгортає душу від споглядання нашого оголошеного історичним сьогодніня...»

І нехай кожен дасть собі відповідь на запитання, а чи багато змінилося з тих пір? Особливо у нас, у Кривому Розі. Тобто (щонайменше!), це тепер свято не тільки зі слізьми на очах, а ще й із тисячами загиблих на фронті російсько-української війни.

А тепер – про десятирічний ювілей газети. Цього року, починаючи з 3-го числа, редакція газети робила ознайомчо-оглядові подання розміром на три колонки на 4-й сторінці щодо кожного року роботи, починаючи з 2006-го і завершуючи 2015-м роком. Вони розміщені послідовно, одне за одним (після передмови) під заголовком «10 років посеред руйн» за посиланням: <http://www.kmpzt.org.ua/?p=770>

Газета виходить на волонтерських (громадських) засадах коштом самих просвітан під керівництвом Миколи КОРОБКА, народного депутата України першого скликання. Вагому допомогу у вигляді пожертв криворіжці отримують від патріотів з української діаспори в США, включно з Фондом імені Івана БАГРЯНОГО під керівництвом Олексія КОНОВАЛА.

Про те, в якому надскладному становищі опинилася наша газета (і воно тільки з року в рік погіршується), розповідає матеріал «Промінь Просвіти» не зламати», який розміщений за таким посиланням: http://pprosvita.at.ua/news/promin_prosviti_ne_zlamati/2013-12-19-1137

За час роботи редакції газети було всього-всього, що зафіксоване на численних відео, аудіо та фото. Є навіть фільми, зроблені громадськими волонтерами Петром ЛИСЕНКОМ і Сергієм ДАШКОВСЬКИМ.

Щоб ознайомитися хоча б із невеличкою частинкою створеного просвітянами і правозахисниками за ці минулі десять років (а то ще й більше заглибитися в діяльність криворізьких просвітян), що знайшло своє відображення в газеті, варто зайти на сайт Криворізького міського правозахисного товариства і про все те дізнатися.



В газеті і разом з газетою

В матеріалах під цією рубрикою будуть у різних формах розповіді про наших просвітян і правозахисників, які долучалися до роботи в газеті «Промінь Просвіти» як написанням матеріалів і надсиланням інформаційних запитів до органів місцевої влади, так і просуванням газети в інформаційний простір та її активним розповсюдженням. У сьогоднішньому матеріалі про свою діяльність розповідає голова Криворізького осередку Співки офіцерів України, заступник Криворізького міського правозахисного товариства полковник Петро ЛИСЕНКО. Він з минулого року – на фронті російсько-української війни, є заступником командира 15-го окремого мотопіхотного батальйону 58-ї окремої мотопіхотної бригади по роботі з особовим складом. А тому значна частина матеріалу буде присвячена саме цій його діяльності та українській армії.

Петро ЛИСЕНКО: «У нас все-таки більше військовий механізм, ніж організм»



- Петре Олексійовичу, якими Ви зараз пригадуєте ті часи, коли почалася Ваша співпраця з просвітянською організацією і з газетою «Промінь Просвіти»?

- Чітко пригадати якісь дати – важко, але я пам'ятаю той період, коли це сталося у 2006-му році, коли по службі одночасно у мене відбувалися, так би мовити, бої місцевого значення з місцевими начальниками, які порушували права військовослужбовців або ж вдавалися до більш складних порушень. Тоді відбулося знайомство з просвітянами, а конкретно: з Володимиром Дмитровичем НАЛУЖНИМ – і після цього почалася співпраця з криворізькою «Просвітою» та просвітянською газетою.

- А потім поступово вийшло так, що Ви не просто долучилися до «Просвіти» і газети, а вивели і організацію, і газету в інтернет-простір.

- Сталося так, швидше за все, що вийшовши і інтернет-простір, я мав намір постійно висвітлювати певні дії громадськості, щоб про тих активістів, які прагнуть розбудувати правову Українську державу, дізнавалося якомога ширше коло людей.

- Тож Ви й створили тоді, зокрема, перший сайт Всеукраїнської громадської організації

«Співка офіцерів України», а далі – інші сайти...

- Так, а до сайтів були спочатку персональні сторінки для активістів із числа криворізьких просвітян. А тоді стало зрозуміло, що треба робити все технологічно більш правильно і ефективно. Тоді й наш часопис «Промінь Просвіти» став виходити не лише в паперовому вигляді, а й в інтернет-просторі...

- Це сталося на початку 2009-го року. А спочатку я виставляв якісь фоторепортажі. Наприклад, - із заходів з вшанування героїв Базару в Житомирській області чи – пам'яті нашого отамана Костя ПЕСТУШКА (СТЕПОВОГО), який у 1920-му підняв повстання в Кривому Розі, а пізніше став головним отаманом Холодного Яру. Або ж – про факти правозахисної діяльності у військових структурах.

- А ще Ви виступали на захист української державної мови в Кривому Розі?

- Було таке...
- І це все було в мирні часи. А потім настали часи МАЙДАНУ і війни, яку нам нав'язала Росія.

- Так, і виявилось, що навіть на МАЙДАНІ не все так просто було. Що не завжди людей у погонах допускали до тієї трибуни, яка там стояла. Хоч мої побратими несли там службу, патрулювали і були разом на барикадах з іншими майданівцями.

(Початок. Закінчення на 3 та 4 стор.)

Гнилий піар пихатого райцентру



Місцева влада в Кривому Розі протягом не місяців, а цілих років звикла діяти так, як вона хоче, оскільки вся впливова у місті преса наче перебуває під її контролем, а прокуратура та міліція/поліція перебувають в процесі так званого реформування, громадські ж організації проукраїнського спрямування не мають для контролю достатніх ресурсів. А тому реально перевірити якість її роботи на різних ділянках

фактично неможливо. Тож Природа й вирішила це зробити самотужки, аби криворіжці побачили гнилизну піару «якісної» діяльності місцевих владців, під час бурі зірвавши «картинки» зі стіни та розбивши урну для сміття на колишньому проспекті Карла Маркса, в історичному центрі міста, образно таким чином вказавши на те, де її справжнє місце. - На смітнику історії.

Іван Білохрест

У Криворізькому правозахисному



відкритим, у тому числі – з боку влади. Чи вдасться це зробити за умов, що склалися в місті, – це нині питання. Хоча, відзначив Петро ЛИСЕНКО, на початку 2014-го зустрічі з владцями відбувалися. А тому ця зустріч правозахисників і волонтерів у тісному колі має стати поштовхом до того, аби спочатку активніше співпрацювати один із одним, а потім висувати і спільні вимоги до місцевої влади.

На світлинах: (вгорі) спільне фото учасників зустрічі в офісі Криворізького міського правозахисного товариства; **(в центрі ліворуч і праворуч)** – отець Роман та волонтери Михайло ВИШНЯКОВ і Євген КОЧЕРГА; **(нижче)** – Петро ЛИСЕНКО вручає грамоту Михайлу ВИШНЯКОВУ і волонтер з Інгульської паланки Війська Запорозького низового Олег ЗАБОЯК; **(внизу)** – скалки від мін, які ворог сипле на українців, несучи смерть і руїни.

НА ВШАНУВАННІ З НАГОДИ ЮВІЛЕІВ



У цьому ювілейному для газети «Промінь Просвіти» числі ми присвячуємо рубриці про справи Криворізького міського правозахисного товариства цілу сторінку. Причому всю – одному заходу. На ній – розповідь-фоторепортаж про зустріч активістів організації і запрошених гостей, які є волонтерами у справі допомоги армії Української держави, що боронить нашу країну у російсько-українській війні, розпочатої агресором наприкінці лютого 2014-го року своїми діями в Криму.

бригади Олександра Мордванюка вручив грамоти редакційній колегії газети «Промінь Просвіти» і волонтерам Михайлу ВИШНЯКОВУ, Євгену КОЧЕРГІ і Олегу ЗАБОЯКУ (грамота була всій Інгульській паланці). Він привітав усіх присутніх із наступаючим святом та ювілеєм газетий сказав, що зробив це раніше, оскільки відпустка його короткотермінова й наступного разу він може бути в Кривому Розі уже після 24 серпня, а не раніше.

Із собою Петро ЛИСЕНКО також привіз скалки розірваних мін, якими ворог із мінометів різного калібру обстрілював дільниці нашої оборони

та іншу місцевість, висипавши їх на стіл, аби всі могли побачити, а бажаючі – сфотографувати для пам'яті.

А після цього відбулася колективна розмова і про те, яку можна надавати допомогу нашим бійцям, і про те, що наші воїни контактують з місцевим населенням і бачать, що там українці навіть облаштовують при школі музей, дбають про українські традиції та готові до активної розбудови в цій місцевості (а це в районі так званої «Авдіївської зони») до ефективної розбудови Української держави. А також – про можливу співпрацю правозахисників із жителями, що там проживають.

Петро ЛИСЕНКО, зокрема, зазначив, що українські бійці там уже називають «Промінь Просвіти» батальйонною газетою. А щодо контактів із жителями (а не тільки з бійцями)



то на цій зустрічі висловили також ідеї щодо публікації на сторінках нашої газети матеріалів, підготовлених тамтешніми українцями (навіть – віршів, якщо є там місцеві поети).

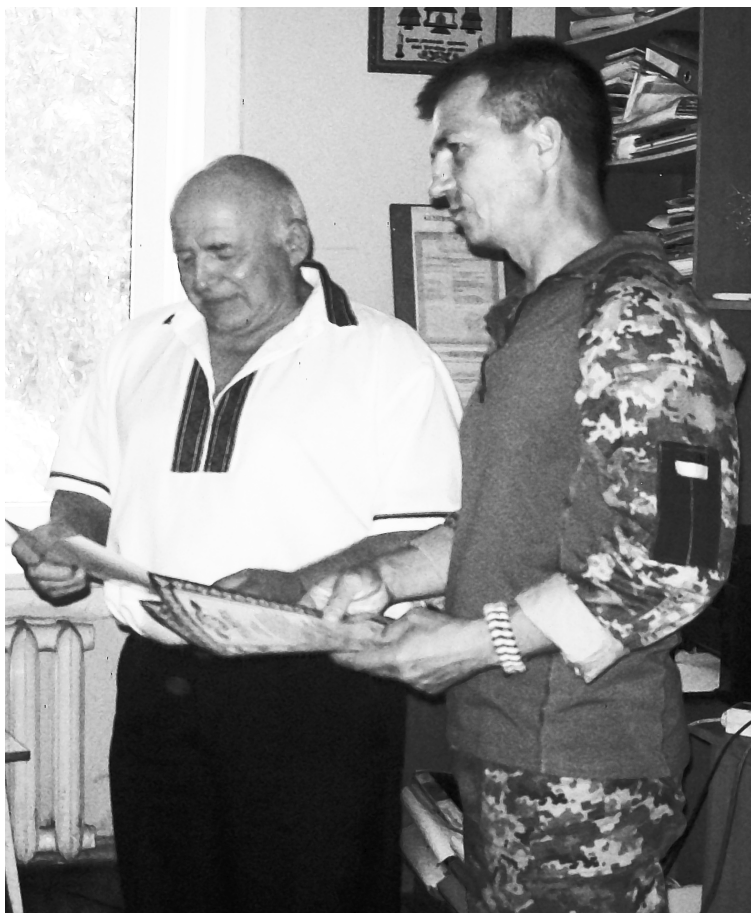
Говорили і про деякі тонкощі стосовно того, кого вважають в українському війську капеланами, а кого з числа священиків – волонтерами. В кінці ж – ще й про те, що Кривий Ріг нині є містом, що може стати чи не центром реакції в Україні після Революції гідності. – Це якщо враховувати ту важливу річ, що в Кривому Розі й досі немає справді впливових демократичних українських ЗМІ, чим і користується влада з року в рік і постійно переобирається на виборах.

Криворізьке міське правозахисне товариство постійно працює в напрямку демократизації суспільства з метою зробити його справді



Цю зустріч ініціював і провів у офісі Криворізького міського правозахисного товариства полковник Петро ЛИСЕНКО, заступник голови організації, який прибув до Кривого Рогу в короткотермінову відпустку. На зустрічі, присвяченій 25-річчю НЕЗАЛЕЖНОЇ України і десятиріччю газети «Промінь Просвіти» (День незалежності України - 24 серпня, а ювілей газети 16 серпня) із числа активістів організації були присутніми Микола КОРОБКО (голова організації і народний депутат України першого скликання) та правозахисники Олександр ЧИЖИКОВ, Олена МАКОВІЙ і Сергій ЗІНЧЕНКО. А в гості до нас завітали отець Роман, настоятель Свято-Миколаївського храму УПЦ Київського патріархату і волонтери, які постійно допомагають українській армії на Сході України. Це Михайло ВИШНЯКОВ, Євген КОЧЕРГА і Олег ЗАБОЯК (він представляв, крім всього іншого, Інгульську паланку Війська Запорозького низового).

Із самого початку Петро ЛИСЕНКО за дорученням свого командира 15-го окремого мотопіхотного батальйону 58-ї окремої мотопіхотної



Петро ЛИСЕНКО: «У нас все-таки більше військовий механізм, ніж організм»



(Продовження.
Початок на 1 стор.)

І якось це було дивно, коли ми намагалися, здається, 16 лютого 2014 року пробитися на трибуну, щоб від Співки офіцерів України в пам'ять про перших шести загиблих героїв-майданівців передати ордени і Хрест заслуги посмертно, але нам не дали тоді навіть слова сказати. Тож і довелося разом з іншими стояти й слухати. що говорять з трибуни наші лідери, а через декілька днів після цього було не шестеро загиблих, а ціла Сотня Небесна...

ПЕРЕД ВІЙНОЮ І НА ФРОНТІ - А ПОТІМ ПОЧАЛАСЯ ОКУПАЦІЯ І АНЕКСІЯ КРИМУ...

- Так, потім був Крим і перші на Криворіжжі «круглі столи» стосовно того, чи буде далі розгортатися війна, чи не буде і як нам сприймати кроки щодо мобілізації. І вже тоді було видно, що не хочуть слухати нашу громадськість. І ми оприлюднювали наші думки як на сторінках газети, так і в Інтернет-просторі; хто як міг, долучалися до волонтерського руху, до створення «народної броні» для наших танків для 17-ї танкової бригади. Були й інші заходи, притаманні діям, які можуть бути лише в умовах війни.

- І не одразу Вам вдалося потрапити на фронт...

- Так, не одразу. Бо багато чого потрібного на той час не робилося у наших військоматах. А я сподівався, що воно хоч на папері як слід робилося. Тому прийшов і запитав: ким же я тепер, після 2006-го, приписаний і на яку посаду і в яку частину? – Ну, хоча б для того, аби знати про це... Але йшли місяць за місяцем і набрався цілий рік, але ніхто мені не міг сказати точно, чому мене взагалі не призивають. Але потім все ж таки знайшлися люди із вищого командування, які допомогли мені призватися, пройти курси перепідготовки й бути мобілізованим уже в шосту хвилю мобілізації й долучитися до захисту територіальної цілісності України, безпосередньо на фронті.

- І тепер Ви воюєте в складі мотопіхотної бригади...

- 58-ма окрема мотопіхотна

бригада виконує своє бойове завдання за призначенням у Авдіївській зоні. Це поблизу Авдіївки і в ній самій, в районі сіл і просто в степу на передовій.

- А наскільки велика, Петре Олексійовичу, небезпека можливого подальшого наступу з просуванням з того боку, з Росії? Наскільки великими є втрати вже сьогодні?

- Не хотів би вдаватися до статистики. І особливо – коли мова йде про втрати. Бо здоров'я навіть однієї людини (а тим більше – життя) – безцінне. Але, звичайно ж, є втрати і в нашому батальйоні... Уже більше тридцяти людей поранено за останні вісім місяців, а троє загинули під час обстрілів, вони всі – справжні герої. А стосовно того, чи є небезпека того, що ворог почне активно наступати, то ця небезпека у нас є ще з дев'яностих. Зараз ворог уже почав ці активні дії.

- Я кажу про небезпеку повномасштабної війни...

- В моєму розумінні це вже є повномасштабні дії. Бо відбуваються вони як на Сході України, так і в Криму та в інших країнах, які координуються Кремлем, за командою з Кремля все те й відбувається. Справа ж не в тому, чи є вони небезпечними, бо небезпечними вони були, є і будуть, доки існуватиме Московська імперія. А от наскільки небезпечна бездія з нашого боку? - Це вже питання... Бо за 25 років формальної незалежності нашої держави, за 25 років патріотично налаштовані громадяни України, які стурбовані були сектором безпеки й воєнної організації в державі, постійно нагадували, що є небезпека і треба зміцнювати оборонний сегмент нашої держави. Але ж видно було, як цих людей усували з посад, ігнорували, а то й просто бивали під виглядом чи то автокатастрофи, чи чогось подібного.

ПРО РІВЕНЬ ОРГАНІЗАЦІЇ АРМІЇ І ПРО ВОЛОНТЕРІВ

- Та все ж, погодьтеся, що українська армія сьогодні – далеко не та, що була два з половиною роки тому, коли тільки розпочиналися бойові дії з боку Росії? Тобто, є чим дати відсіч, але,



мабуть, справа в тому, що не дають такого наказу?..

- Тут все не так просто, як здається на перший погляд... Бо коли ми дивимося на військовий механізм чи організм нашої держави, то я його сприймаю більше все-таки як механізм, а не організм. І коли цей механізм знаходиться в певних руках, то найголовніше – не те, наскільки він добре утримується або чи змащені там його деталі і чи точно він стріляє, а те, наскільки надійні ті руки, в яких він знаходиться. І треба визнати, що ні на парламентському, ні на виконавчому, ні на судовому рівнях не завжди є те, що ми називаємо справді українською основою. А якщо ці руки не мають такої основи, такого ґрунту українського, то цей механізм і не буде діяти на користь України. А коли б це був військовий організм (плоть від плоті український, як ідеологічно, так і організаційно, а не на базі ще радянської армії), то він би точно діяв на користь Української держави. І тоді вже буде справжня оборона України, яка буде ефективніша, аніж добре нагодоване військо, але кероване тими, що діють не зовсім на користь українцям. І зараз саме в цьому проблема. А не в тому, чи сформоване військо за формальними ознаками й достатньо озброєне. Бо треба військо насичувати українським духом, щоб воно мало і ініціативу, і свою думку, і було неординарним під час прийняття рішень. Ось тоді будь-яка імперія буде безсилою що-небудь нам зробити. Адже історія доводила неодноразово: не кількістю перемагають, а завдяки вмінням.

- А як Ви вважаєте, наскільки ефективна допомога українській армії з боку волонтерів, з боку волонтерських організацій?

- Взагалі-то у нас чомусь назвали це іноземним словом: волонтери. А реально в Україні вони завжди були історично: століттями чи навіть тисячоліттями. Бо у нас навіть людина, яка обробляла землю і вирощувала на ній врожаї різних культур, завжди мала при собі окрім хліборобського реманенту ще і зброю й готова була боронити цю землю. І це – невідривно від того, що люди (починаючи від якоїсь старенької бабусі, пенсіонерки, яка здає свої останні гривні для того, щоб хлопці обороняли, і

закінчуючи цілими організаціями за участю малого чи середнього бізнесу) активно до цієї справи долучаються. Це – нормально, по-українському. Я б сказав, що це не волонтерський рух, а справжній український дух самооборони і самозахисту від нападу різного роду ординців. А стосовно того, потужний він чи не потужний, то за статистичними даними вважається, що зараз на фронт везуть менше допомоги, ніж рік чи два тому. Чому? Та тому, мабуть, що є на це причини, що приймалися такі рішення, які не дозволяють це так вільно сьогодні робити, а ще були створені різні фонди при Міністерстві оборони чи при Генштабі з метою контролю, аби не допустити різних порушень, контрабанди або привезення до бійців чогось неякісного. Але я не згоджусь з тим, що така допомога фронту припинилась. Бо кожного дня ми бачимо, як прості люди приїждять без всіляких фондів і без всіляких погоджень з «верхніми» штабами. Вони або телефонують в батальйон і питають, куди привезти ту чи іншу допомогу, або питають, яка саме допо-

мога зараз потрібна і в чому є проблема. Тобто, координація відбувається безпосередньо між людьми, які хочуть допомогти, і фронтовиками. Просто масовість сьогодні вже не така, як раніше.

ВІДПУСТКА, ЕКОМУЗЕЙ, МУЗЕЙ НА СХОДІ УКРАЇНИ...

- Ви приїхали в місто у коротесеньку відпусточку, а потім – знову на фронт... Тож як там, з Вашого погляду, які перспективи в цьому протистоянні з ворогом?

- Я не маю хисту прогнозувати і якось передбачати на перспективу, але я бачу, на що треба звернути увагу, аби більш ефективно нам зміцнювати оборонні позиції і, можливо, навіть готуватися до наступу, щоб очистити від окупанта нашу землю. Найперше: цією справою повинні займатися не тільки фронтовики, а вся державна структура. Весь державний механізм: вся ця система повинна працювати, як на війні. Хай вона називає цю війну АТО, хай це буде антитерористична операція чи ще щось.

(Закінчення на 4 стор.)



Петро ЛИСЕНКО: «У нас все-таки більше військовий механізм, ніж організм»

(Закінчення.
Початок на 1 стор.)

Але коли ми (скажу у вигляді образного порівняння) зупиняємо якогось злочинця одним ударом в пику, то це можна назвати нанесенням тяжких тілесних ушкоджень або сказати, що це був просто необережний рух... Але дія все одно залишається дією. Тому я бачу, що зараз варто всьому державному механізму працювати на наступ і реально вести війну, як би її не називали. Вся держава має перейти на такий режим, як на війні.

А стосовно коротенької відпустки скажу, що моя військова робота називається «робота з особовим складом». І зараз на фронті багато саме специфічної роботи. Хтось називає її роботою психолога, а хтось – по-іншому. Та все одно, образно кажучи, пов'язана з тим, що ти повинен той негатив, який отримує військовослужбовець на фронті, якось із його душі прибрати, а тому – працювати певним фільтром. Це для того, щоб бійцю стало легше. За час роботи в ролі подібного фільтра чимало набираєш всього на себе. Тож для того, аби цей «фільтр» хоча б трошки почистити, і слугують такого роду короткі відпустки. Щоб з рідними й близькими побачитись, з просвітянами, з колегами із редакції газети «Промінь Просвіти»...

- Петре Олексійовичу, Ви активно працювали в Кривому Розі в рамках українсько-польського Партнерства з відродження річки Саксагані, де Ви почали створювати разом з партнерами із України та з Польщі другий в нашій країні екомузей, якому дали назву «Оберіг». Чи скоро, на Вашу думку, можете повернутися до такого роду роботи і як Ви ставитеся до неї?

- Наскільки скоро, не знаю, бо війна ще триває. Але постійно хочеться займатися цією справою. І навіть там, на фронті, в селі Новобахмутівці, я звернув увагу на те, що там є люди, що уважно і з турботою ставляться до тих цінностей, які усаджували. Це і річка, і такі рідкісні рослини, які занесені до Червоної книги. Вони почали збирати різні речі і створюють там музей, який облаштували в школі. Там, у селі, діє громада, яка не байдужа до свого майбутнього і діяльна в цьому відношенні. Але, звичайно, я більше переживаю за Криворіжжя, за те, що тут у нас відбувається. І мені подобається, що тут без моєї присутності мої однодумці тут роблять. Вже з'являються і ті назви вулиць, про які ми разом мріяли, тепер є у нас і парк імені Федора МЕРШАВЦЕВА, про що теж мріяли, і чимало іншого. Все буде добре, я думаю. Але – наскільки швидко? Це вже як Бог дасть.

- Дякую Вам за бесіду і бажаю, щоб сьогочасна війна якомога швидше залишилася тільки в музейних експонатах як пам'ять про неї!

Бесіду вів Сергій ЗІНЧЕНКО.

На світлинах: 1 стор. — Петро Лисенко; 3 стор. (зліва) — в уніформі і зі зброєю; (справа) — під час зустрічі з волонтерами на передовій; (внизу) — «зброя любить змазку, чистоту і ласку».

ПОЧУТИ РІДНУ ПІСНЮ

16 червня Верховна Рада України ухвалила закон, згідно з яким українська пісня в радіоетері дістає 35-відсоткові квоти. Це не 100-відсоткові, але наразі краще, ніж було дотепер. Як би ми не дивувалися з очевидного абсурду, але й після Революції Гідності, після всенародного вибуху чистого почуття любові до України, сердечної уваги до рідної мови і культури, русифікаторські чинники в українському суспільстві (зокрема, - в державних структурах), не лише зберігалися, але й мали тенденцію до посилення. Доходило до того, що від російської пісні неможливо було сховатися – вона і лише вона звучала на вулицях міст, в автобусах, в поїздах, в маршрутних таксі.

Згаданий закон досить добрий, хоч і не такий ефективний, як хотілося б. Збільшення частки української пісні та мови в радіоетері відбуватиметься поступово: протягом першого року з моменту набуття чинності закону частка пісень державною мовою становитиме 25 відсотків, починаючи з другого року – 30 відсотків і аж з третього року дійде до 35 відсотків. Тобто справа, як на українську мовну реальність, рухатиметься дуже повільно. Але, з іншого боку. Саме такою є європейська норма. 35-відсоткові квоти діють на польську пісню в Польщі, на словацьку у Словаччині і т.д.

Поступове, розтягнуте на три роки, збільшення квот стосується і радіопрограм українською мовою. Протягом першого року з моменту набуття чинності цим законом мінімальна частка ведення радіопрограм державною мовою становитиме не менше, ніж 50 відсотків, протягом другого року – не менше, ніж 55 відсотків, і з

третього року – не менше, ніж 60 відсотків.

За невиконання умов закону організація, яка веде радіомовлення, повинна буде сплатити грошову кару у розмірі 5 відсотків від загальної суми ліцензійного збору ліцензії на мовлення.

6 липня Президент України Петро ПОРОШЕНКО підписав цей важливий для української культури документ.

Закон досить добре зустріли в мистецьких середовищах України. Наприклад, знаменитий співак і композитор Тарас ПЕТРИНЕНКО, чия пісня «Україна» стала мовби неофіційним українським славнем, висловився так: «Я сприймаю цей крок Верховної Ради як перемогу. Не дуже велику, та все ж перемогу. Це лише перший крок. Далі чимало залежатиме від свідомості власників ФМ-станцій чи музичних телеканалів. Якщо доведеться з-під ломаки вбивати з них виконання закону, то процес, звичайно, затягнеться і триватиме довго й нудно. При цьому говоритимуть, що це недемократично і що взагалі неправильно, але... нам конче треба йти на такі кроки, щоб зберегти свою національну ідентичність».

А загалом ми погоджуємось з авторами Звернення громадських активістів і експертних середовищ, які закликають сьогоднішню українську владу до ухвалення нового мовного закону, котрий би запобігав розколом в суспільстві за етнолінгвістичною ознакою і водночас раз і назавжди захистив би українську мову як основу національної безпеки суверенної Української держави.

Редакційна стаття
із газети української
діаспори в США «Свобода» від 15 липня 2016 року.

ЗАКОН ПРО ВИБОРИ НА ОКУПОВАНОМУ ДОНБАСІ поки не розглядається, - АЙВАЗОВСЬКА

Законопроект про вибори на окупованих територіях Донецької і Луганської областей в даний момент не розглядається. Про це в інтерв'ю РБК-Україна розповіла член політичної підгрупи мінської контактної групи по Донбасу Ольга Айвазовська. «Про законопроект не йдеться, нам ніхто не ставить вимог щодо дат. Всі попередні дати, які озвучувалися, призвели до того, що, по-перше, в Україні інформаційна паніка через те, що немає доступу до інформації, що відбувається там, що може бути написано в цьому законі, і що буде перед виборами. Ще одна причина, чому не ставляться дати - чітка позиція України - а безпека?» - зазначила Айвазовська.

При цьому вона підкреслила, що написання такого законопроекту не потребує значного часу. «З досвіду можу сказати, що це пару днів роботи для 2-3-х якісних експертів. Але який сенс внесення будь-яких законодавчих ініціатив, поки не буде рішення і практичного застосування блоку безпеки?» - заявила представниця мінської групи. Вона пояснила, що перед тим, як переходити до роботи над законопроектом, необхідно узгодити його модальності. «Я знаю, що є концепція, і про це заявляв президент на прес-конференції на початку червня. І ця концепція близька до позиції, яку займає мінська політична підгрупа. Це пропорційна виборча система, роль ЦВК, безпека друку бюлетенів, доступ медіа тощо. Не бачачи концепції, я сама запропонувала кілька ідей, які є логічними з точки зору організації таких виборів».

Джерело: РБК-Україна

Сайт газети «День», 16 серпня 2016 року

Суд зобов'язав «Суху Балку» оплатити працівникові лікарняний

У липні 2016 року Довгинцівський районний суд міста Кривого Рогу розглянув цивільну справу за позовом працівника Андрія Бутка до ПАТ «Євраз Суха Балка» про визнання рішення незаконним та зобов'язання виконати певні дії.

Суть справи доволі проста, та трошки заплутана. Працедавець порушив право працівника Андрія Бутка - відмовив у виплаті допомоги при тимчасовій втраті працездатності за тривалий термін хвороби працівника. Відмова виплати ґрунтувалась на рішенні робочої комісії з соціального страхування шахти імені Фрунзе ПАТ «Євраз Суха Балка». Цим рішенням комісія вказала, що працівник, начебто отримав травму внаслідок скоєння ним злочину, хоча ніякого підтверджуючого документа надано не було. Більше того, правоохоронні органи надали відповідь, що громадянин Бутко А.С. ніякого злочину не скоїв.

Андрій Бутко при сприянні первинної профспілкової організації НПГУ «Сухой Балки» та директора товариства з обмеженою відповідальністю «Юридична компанія «Твій правовий захист» Олександра Мотуза, який представляв позивача, звернувся до суду з позовом до свого працедавця ПАТ «Євраз Суха Балка».

Як і очікувалось – суд відмінив попереднє рішення адміністрації про відмову та зобов'язав працедавця здійснити всі необхідні заходи з виплати відшкодування при втраті працездатності. На даний час рішення суду виконується.

Олег ПАВЛОВ, редактор газети «Наш век»; переклад українською Сергія ДАШКОВСЬКОГО

КРИВОРІЖЖЯ: календар на серпень

Шановні наші читачі, цього року ми продовжуємо публікувати інформацію вже з другого випуску довідника: «Криворіжжя: календар пам'ятних дат і подій на 2016 рік». Його упорядник - Ірина СТЕБЛИНА, старший науковий співробітник Криворізького історико-краєзнавчого музею.

3 – 1861 р. – благочинний Миколаївської церкви в Кривому Розі отримав від Херсонської консисторії дозвіл вінчати селян, не питаючи на це згоди поміщиків.

4 – 1926 р. – повідомлено про ліквідацію в Кривому Розі контори видавництва «Правда і біднота».

5 – 1956 р. – відбувся перший випуск вечірнього відділення Криворізького будівельного технікуму. Всі 69 чоловік отримали за свої дипломні роботи оцінки «4» та «5».

5 – 1981 р. – відкрився кінотеатр «Олімп» на 800 місць.

10 – 1941 р. – розпочалась друга хвиля мобілізації, коли фронт знаходився в 200 кілометрах від міста; призову підлягали військовозобов'язані віком від 18-ти до 50-ти років; всього в діючу армію було призвано до 25-ти тисяч криворіжців.

12 – 1931 р. – пленум міськради затвердив план будівництва Соцміста на 250 тисяч жителів і план розбудови Кривого Рогу, спорудження Карачунівської греблі, водогону, створення каналізаційного господарства, засадження 500 гектарів землі деревами й чагарниками, створення парку культури на площі в 33 гектари, театру на 2 тисячі місць на Соцмісті.

12 – 1996 р. – в театрах Кривого Рогу розпочався фестиваль українського національного кіна, присвячений 5-й річниці незалежності України.

14 – 1941 р. – почалась окупація Криворіжжя німецько-фашистськими військами, яка тривала до початку березня 1944 року.

15 – 1986 р. – після закінчення історичного факультету Дніпропетровського державного (тепер – національного) університету за розподілом на роботу до Кривого Рогу прибула Ірина Стеблина, автор цього довідника.

17 – 1926 р. – на засіданні президії окрвиконкому прийнято рішення про знесення пам'ятника С.М. Колачевському та перенесення тіл Сергія та Євгенії Колачевських зі склепу на громадянське кладовище.

17 – 1956 р. – розпочався випуск нових багатотиражних газет «Голос гірника» на руднику «Більшовик» і «Криворізький коксовик» на коксохімічному заводі.

19 – 1946 р. - народився відомий криворізький художник Юрій Зелений.

22 – 2011 р. – в Кривому Розі урочисто відкрито квітковий годинник (діаметр – 22 метри, довжина стрілок – 10 і 11 метрів).

23 – 1921 р. – оголошено, що за 3 останні роки населення Кривого Рогу зменшилось на 7037 осіб (понад третину). На 1000 чоловіків приходилась 1281 жінка.

24 – 2001 р. – відкрито пам'ятний знак в ознаменування заснування Веселих Тернів.

27 – 2011 р. – футбольний клуб «Кривбас» провів свій 2000-й матч з моменту заснування (1959 р.) проти луганської «Зорі» і виграв з рахунком 2:1.

28 – 1926 р. – до Кривого Рогу прибув літак «Конек-горбунок» харківської житлобудівельної кооперації (льотчик Павловський і інструктор Купреєв); було проведено агітаційні польоти, а пасажирами були робітники рудника імені Дзержинського.

Серпень 1881 року – отримано перші пуди залізної руди на першому руднику АТ Криворізьких залізних руд «Саксаганський».

Серпень 1936 року – на заводі «Комуніст» створене спортивне товариство «Рот-Фронт», яке мало свій стадіон, дві футбольні команди, секції з волейболу, боксу та штанги.

Серпень 1936 року – засновано парк «Комсомольський».

Друга половина серпня 1941 року – відкрилась церква Різдва Пресвятої Богородиці (на вулиці Українській) і святого Миколая; служба велась українською мовою.

Серпень 1991 року – почав виходити тижневик «Звезда-4», популярне видання рекламно-інформаційного напрямку.

Серпень 2001 року – на проспекті Перемоги (Інгулецький район) встановлено пам'ятник Т.Г.Шевченку (скульптор А. Ярошенко, архітектор В. Бакальцев).

Серпень 1936 року – розпочала роботу СШ №88.

Промінь Просвіти
Видавець і засновник – КМО ВУТ «Просвіта»
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 1289 – 24 р., видане 03.07.2006 р.
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг,
вул. Калінінська, буд. 3, к. 210.
e-mail: PROSVITA_KMO@ukr.net
Тел. 067-568-39-73,
050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО,
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Валентина КРИВДА, Петро ЛИСЕНКО, Олена МАКОВІЙ, Володимир НАЛУЖНИЙ, Михайло СИМОНЕНКО (м. Верхньодніпровськ), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.

Редакція не рецензує і не повертає рукописи.

За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти» обов'язкове

Газету друкує офсетним способом
КП «Криворізька друкарня»
Криворізької міської ради
50050, м. Кривий Ріг,
пр. Металургів, 28,
тел. 90-63-35.
Обсяг - 1 друкований аркуш.
Наклад - 1000 примірників.
Замовлення № 1877.